

Δημήτρης Σαραφιάνος *Ποιος και γιατί αμφισβητεί το Σύνταγμα;*

Καθίσταται σαφές κάθε μέρα και περισσότερο ότι η πολιτική της κυβέρνησης της Ε.Ε. και του ΔΝΤ, το σφαγείο των κατακτήσεων και των δικαιωμάτων του λαού, μας οδηγούν σε ακόμα πιο βαθιά κρίση και συγκεκριμένους την οργή του συνόλου των εργαζομένων.

Μπροστά στη συσσωρευμένη οργή των εργαζομένων η κυβέρνηση και το αστικό προσωπικό επιχειρούν να απαντήσουν με την αυταρχική θωράκιση του Κράτους και την ένταση του φόβου και της καταστολής.

Η αυταρχική θωράκιση περνάει, πρώτον και κύριον, από την αλλαγή του εκλογικού νόμου με την επιβολή πλειοψηφικού εκλογικού συστήματος και τον «Καλιγράτη» που καταργεί κάθε έννοια τοπικής αυτοδιοίκησης. Το επόμενο βήμα θα είναι η αναθεώρηση του Συντάγματος σε αντιδραστική κατεύθυνση που συμφωνήθηκε ήδη στο οιοιενί συμβούλιο αρχηγών κομμάτων.

Ταυτόχρονα, από την εκλογική εξαπάτηση του λαού που διενήργησε απροκάλυπτα και εν πλήρη συνειδήσει το ΠΑΣΟΚ περάσαμε στο ανοιχτό κοινοβουλευτικό πραξικόπημα με την ανάθεση υπερεξουσιών στον υπουργό Οικονομικών. Με την κίνηση αυτή αναδείχθηκε περίτρανα ότι η κυβέρνηση γράφει τις συνταγματικές διατάξεις στα παλιά της τα παπούτσια.

Το Σύνταγμα για το οποίο πολύς λόγος γίνεται τελευταία (ιδίως με τη γελοία επίθεση κατά του ΚΚΕ) αποτυπώνει ένα συσχετισμό δυνάμεων μεταξύ κατακτήσεων των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων και αφετέρου εγγυήσεων που εξασφαλίζουν στην αστική τάξη ότι θα συνεχίσει να επιβάλλει την κυριαρχία της στην κοινωνία. Συσχετισμός που αποκρυσταλλώνεται α) σε μια σειρά επιφυλάξεις σε ατομικά δικαιώματα είτε υπέρ του νόμου είτε υπέρ των χρηστών ηθών (ενδεικτικά άρθρα 5§ 1, 9, 10, 12), β) στην κυρίαρχη αντίληψη ότι το περιεχόμενο των κοινωνικών δικαιωμάτων εξαρτάται αποκλειστικά από τις οικονομικές δυνατότητες του Κράτους, γ) σε μια σειρά ρητούς περιορισμούς στην άσκηση πολιτικών δικαιωμάτων (από τον περιορισμό της ελευθερίας της συνάθροισης για λόγους δημόσιας ασφάλειας ή σοβαρής διατάραξης της κοινωνικοοικονομικής ζωής μέχρι την κατάσχεση εντύπων για δημοσίευμα που αποσκοπεί στη βίαιη ανατροπή του πολιτεύματος), και δ) σε μια σειρά αναχρονιστικές διατάξεις που καταδεικνύουν ότι οι όροι της μετεμφυλιακής συγκρότησης της συναίνεσης εξακολουθούν να επιδρούν σε ευρύτερα πολιτικά ακροατήρια (ενδεικτικά αναφέρουμε τις διατάξεις περί επικρατούσας θρησκείας και τον ασαφή διαχωρισμό εκκλησίας/κράτους, την έλλειψη ρητής καθιέρωσης δικαιώματος στην αντίρρηση

συνείδησης, την καθιέρωση της ανάπτυξης της εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης των μαθητών ως σκοπών της παιδείας, τη διάκριση καθηγητών και λοιπού διδακτικού προσωπικού των ΑΕΙ, τη ρήτρα υπακοής στο Σύνταγμα ως περιορισμό της ακαδημαϊκής ελευθερίας κ.ά. Σε τελική όμως ανάλυση το όριο αυτού του συσχετισμού καταγράφεται ανάγλυφα στο άρθρο 48 του Συντάγματος περί κατάστασης ανάγκης και αναστολής ισχύος ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων. Άρθρο του οποίου την εφαρμογή ήδη έχουν αρχίσει να ζητούν διάφορα παπαγαλάκια του συστήματος, προκειμένου να αντιμετωπιστεί η λαϊκή οργή.

Η καταπάτηση όμως των ατομικών και πολιτικών δικαιωμάτων δεν περιμένει την εφαρμογή του άρθρου 48 για να πάρει επίσημο ένδυμα. Τη συναντάμε ολόένα και περισσότερο στην καθημερινότητα των αγώνων, στην καθημερινότητα της ζωής μας. Τη συναντάμε όταν το δικαίωμα στην απεργία αναιρείται με τη συνεχή κήρυξη των απεργιών ως παράνομων και καταχρηστικών. Τη συναντάμε όταν το δικαίωμα στη διαδήλωση υπονομεύεται από τις κάμερες-χαφίδες και ακυρώνεται από τη βάρβαρη καταστολή και τους τόνους των καρκινογόνων χημικών που (θα καταργούσε ο Χρυσόχοϊδης και) εξακολουθούν να ποτίζουν τα κορμιά μας. Τη συναντάμε όταν το δικαίωμα ελεύθερης κυκλοφορίας στον δημόσιο χώρο και προσωπικής ασφάλειας καταπατάται βάνουσα με την πρακτική των μαζικών αναίτιων προσαγωγών προς έλεγχο της «δικαστικής ταυτότητας», με άλλα λόγια περάστε από

τη ΓΑΔΑ να ελέγξουμε αν εκκρεμεί τίποτα σε βάρος σας! Τη συναντάμε όταν το δικαίωμα ελεύθερης επικοινωνίας και προστασίας του ιδιωτικού βίου καταλύεται με μαζικές άρσεις του απορρήτου σε ολόκληρες περιοχές! Τη συναντάμε όταν το δικαίωμα ανάπτυξης της προσωπικότητας και μη αυτοενοχοποίησης γίνεται βορά στις αστυνομικές σκευωρίες με νέο όπλο την υποχρεωτική εξέταση DNA. Τη συναντάμε όταν ξεθεμελιώνεται το κοινωνικό κράτος, όταν οι εξουσίες εκχωρούνται σε υπερεθνικούς οργανισμούς, όταν ο πολίτης αντιμετωπίζεται όχι ως δύναμη συμμετοχός στην άσκηση της εξουσίας αλλά ως καταναλωτής προϊόντων και υπηρεσιών.

Αυτή λοιπόν που καταπατά το Σύνταγμα και τα δικαιώματα τα οποία αυτό κατοχυρώνει είναι η αστική τάξη και το πολιτικό της προσωπικό. Αυτός που υπερασπίζεται τα δικαιώματα που έχει κατακτήσει ο λαός είναι η Αριστερά. Υπερασπίζεται τα δικαιώματα και αμφισβητεί την κυριαρχία της αστικής τάξης. Η Αριστερά όχι απλώς δεν πρέπει να ντρέπεται, αλλά να θεωρεί τιμή της να αμφισβητεί το Σύνταγμα. Να το αμφισβητεί γιατί κατοχυρώνει την πολιτική κυριαρχία της αστικής τάξης, γιατί εξασφαλίζει τη βίαιη επιβολή του καθεστώτος εκμετάλλευσης. Να το αμφισβητεί γιατί καθιερώνει την τυπική ισότητα και ελευθερία, γιατί αντιμετωπίζει τον πολίτη ουδέτερα και όχι ως φορέα κοινωνικών σχέσεων. Να το αμφισβητεί προκειμένου να διεκδικήσει την κατάργηση του καθεστώτος εκμετάλλευσης, το μαρξισμό του Κράτους, την καθιέρωση της κοινωνίας

των ελεύθερα συνεταιριζόμενων παραγωγών. Να το αμφισβητεί προκειμένου να διεκδικήσει τη μετατροπή της νομικής ισότητας και ελευθερίας σε κοινωνική ισότητα και ελευθερία. Και αυτό δεν μπορεί να το εγγυηθεί η αστική τάξη, αλλά η εργατική τάξη ως ηγέτιδα δύναμη του λαού. Εγγυάται τα δικαιώματα αυτά στην πληρότητά τους τόσο ως αποτέλεσμα μιας διαδικασίας κοινωνικών μεταλλαγών, όσο και κατά τη διάρκεια της διαδικασίας αυτής.

Η Αριστερά δέχεται σήμερα επιθέσεις από το σύνολο των αστικών επιτελείων και κυρίως από το μακρύ χέρι του ΠΑΣΟΚ και του ΔΝΤ, το ΛΑΟΣ. Οι επιθέ-

σεις αυτές αποσκοπούν να φοβίσουν τον κόσμο που αγωνίζεται και να πιέσουν την Αριστερά να αποστοιχηθεί από τις διαθέσεις των μαζών και να επιστρέψει στο ρόλο που της προορίζουν ως κατοικίδιο του πολιτικού συστήματος. Ελπίζουμε ότι η Αριστερά, με τη στήριξη του αγωνιζόμενου λαού, θα αντέξει τις πιέσεις, θα αφήσει πίσω της τις αμφιταλαντεύσεις (όπως π.χ. τη συζήτηση για συμμετοχή σε συμβούλια συναίνεσης κορυφής), θα εντείνει την κοινή δράση μέσα στους αγώνες και θα προβάλλει την πραγματική διέξοδο από την κρίση, ένα μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα πάλης.

Ο Ραμπελαί, όπως τον είδε ο Ματίς.